

Nefa-Joensuu ry:n

Postmoderni Nahkiainen

Sisältö

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajan palsta	5
Haaveile, hae, kokeile, kompastu, löydä, onnistu	7
Peruttu	9
Kulttuuri on yksi koronan suurimmista kärsijöistä	12
Mikä sinusta tulee isona?	14
Elokuvahaastemietteitä	15
Levy-Eskot on kuollut – eläköön levykaupat!	20
Älkööt peljätkö! – Kyllä se kandi luonnistuu	24
MP	28

Postmoderni Nahkiainen 1/2020

Julkaisija: Nefa-Joensuu ry. Päätoimittaja: Emmi Mäkelä

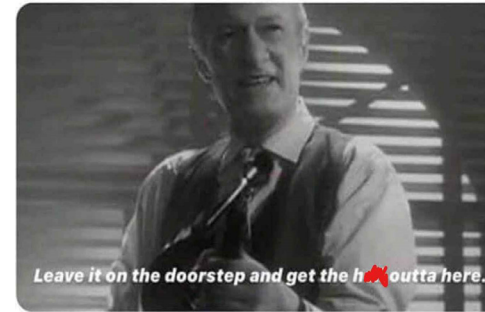
Taitto: Santtu Heikkonen

Kirjoittajat: Emmi Mäkelä, Eveliina Scharin, Emmi Rajavuori, Anna Arkko, Anniina Peltonen, Miia Hartikainen, Juhana Uttu, Santtu Heikkonen

Kannen kuva: Miia Hartikainen

Pääkirjoitus

Ordering pizza during a pandemic.

Nyt on hyvin aikaa kehittää itseään!

Uusien kielten oppiminen on aina hyvästä. Nyt sinulla on aikaa opetella arabiaa, venäjää ja swahilia.

Jokainen meistä kaipaa myös aina jonkinlaista fyysistä parantelua, joten nyt on oikea aika alkaa kokkaamaan terveellistä ruokaa ja kuntoilla joka päivä ainakin kaksi tuntia.

Lopeta viinin ja kaljan juonti, valvominen ja tupakointi, niin voit karanteenin loputtua näyttäytyä julkisesti varsin uudistuneena, ilman humanistisia silmäpusseja.

Lisäksi sinulla on kuitenkin silti tekemisen puutetta, joten ala taiteilijaksi! Jokainen meistä on enemmän tai vähemmän taivaanrannanmaalari, mutta nyt

When the quarantine is over and it's time to re-enter society

voit kirjoittaa lauluja ja runoja, tehdä palapelejä ja vaikka hioa lattiat uusiksi.

Säästä myös rahaasi ja ala sijoittamaan, niin ei tarvitse enää valittaa köyhän opiskelijan elämästä.

Kirjoita vaikka gradusikin tässä joutessasi. Voit täten palata normaaliin päiväjärjestykseesi varsinaisena superihmisenä.

No ei vaikaan!

En takuulla ole ainoa, jota hermostuttavat jatkuvat itsensä paranteluohdotukset, joita somessa jaellaan nyt entistä ahkerammin. Edellä mainittujen asioiden tekemisessä ei ole mitään vikaa, jos ne tekevät sinut onnelliseksi. Muista kuitenkin, että monelle meistä karanteenielämä on jotakin ihan

muuta, ja se on täysin ok. Osa meistä tilaa ennennäkemättömän paljon ruokaa kotiinkuljetuksella. Osa meistä on päättänyt tylsistyksissään värjätä tai leikata omia hiuksiaan. Joku on viettänyt päivät nukkuessa ja yöt katsoessa suoratoistopalveluja. Itse en tästä tiedä, mutta jotkut sosiaaliset ihmiset ovat varmaan myös seurustelleet toistensa kanssa etänä.

Karanteeniaika saattaa olla sopiva aika kehittää itseään, jos niin haluaa tehdä. Se voi myös olla aikaa huolehtia itsestään tai lukea viimein se eräs kirja, joka on jäänyt kesken. Itseäni alkaa helposti ahdistamaan, jos kehoitetaan jatkuvasti suorittamaan jotakin ja kehittymään taukoamatta. Siksi olen viettänyt vähemmän aikaa somessa ja enemmän aikaa kissojeni kanssa. Lisäksi olen juonut itse tehtyä jääkahvia, aloittanut päiväkävelyt ja tilannut useasti sushia.

Miten sitten ikinä haluatkaan viettää kotiaikaasi, muistathan, että tiedät parhaiten itse, mitä haluat ajallasi tehdä. Jos virus ahdistaa, tiedä, että senkin aika on joskus ohi.

Päätoimittaja-Emmi

Puheenjohtajan palsta

Heissan!

Niin siinä taas kävi että puheenjohtajan nakki napsahti omalle kohdalle ja tätä hommaa jatketaan vielä tämäkin vuosi. Kiitokset kaikille luottamuksesta! Toivottavasti tänä vuonna ei tule mitään pahempia sekoiluja ja homma pyörii sujuvasti kuten ennenkin, vaikkakin tämä koronatilanne hieman pakkaa sekoittaakin. Itse olen todella harmissani peruuntuneista tapahtumista, sillä kunnon juhlinta ja aivojen nollaus olisi tässä kohtaa tullut tarpeeseen.

Sain viimein kandini valmiiksi ja siitä hyvästä "palkitsin" itseni mammalomalla – eli siis hengailin porukoilla Pirkanmaalla pari kuukautta valvomassa koiranpentuja ja pitämässä paussia opinnoista. Koiranpentujen hoito onkin varsin mukavaa hommaa, ellei lasketa mukaan kaikkea sitä stressaa-

mista ja panikointia pentujen hyvinvoinnista, hampaanjälkiä nilkoissa ja itkuisia paniikkipuheluita kavereille kolmelta yöllä kun joku pennuista itkee eikä rauhoitu nukkumaan. Ja tietenkin se porukoilla hengailu useamman viikon ajan saa varmasti kenen tahansa pinnan kiristymään. Mutta on se kaikki sitten kuitenkin sen arvoista, kun pennut lähtevät maailmalle ja näkee miten onnellisia uudet perheet ovat pikkukavereista.

Tämän parin kuukauden pentustressin jälkeen olisikin ollut mukava päästä hieman sitsaamaan ja näkemään kavereita, minkä vuoksi tämä korona pistää kyllä kiroilemaan. Ja tietenkin harmittaa se, että ensin oli pari kuukautta poissa ja sitten kun viimein olisi taas paikalla ja voisi osallistua tapahtumiin, niin kaikki on peruttu. Eikä

harmitusta myöskään vähennä stressi Nefan taloudesta, kun tapahtumat kuitenkin ovat isoin tulonlähteemme. Kuitenkin jos jotain positiivista pitää löytää, niin kerrankin saa luvan kanssa olla epäsosiaalinen, laiskotella ja pelata pleikkarilla sohvan pohjassa ilman omantunnon tuskia. Itse myös yritän panostaa lenkkeilyyn säiden sallieissa, kunnon ruokien kokkailuun ja kunnollisen ihonhoitorutiinin ylläpitämiseen, sekä tietysti akkujen lataamiseen syksyä varten. Eikä pidä unohtaa sitä, että tämä tilanne pakottaa opettelemaan Skypen, Teamsin, Zoomin ja ties mikä hömppöpömppösovellusten käyttöä, kun aiemmin siltä on pystynyt helposti luistamaan, koska "eihän niitä ikinä mihinkään tarvii". Toivon kuitenkin syvästi, että tilanne normalisoituu pian ja pääsen tuttujen

tenttisuoritusten pariin ja arjen muutenkin rullaamaan vanhaan malliin.

Vai pitäisikö sittenkin opetella jotakin uutta, eikä vain palata siihen vanhaan, tuttuun ja turvalliseen? No, sen näkee sitten mutta ainakin jokin säilyy ennallaan – nimittäin minun intohimoni punaviiniin ja koiranpentujen kuvat puheenjohtajan palstalla.

*Eveliina Scharin
Puheenjohtaja*

Haaveile, Hae, Kokeile, Kompastu, Löydä, Onnistu

Haaveile:

Kun pääsin ala-asteelta, oli tulevaisuuden suunnitelmani melko selvät. Halusin taiteilijaksi, keksijäksi, fyysikoksi, kaikki opin-toalat läpikäyneeiksi, neroksi, rikkaaksi ja muuten vaan mahdavaksi. Mikään ei estä!

Ylä-asteelta päästessäni haaveilin kuvataide-alasta, asumisesta kaukana kotoa ja kaikista! Lopulta kuitenkin päädyin lukioon kotipaikkakunnalleni ja suunnittelin edelleen fyysikon, neron ja taiteilijan uraa: vaikka sitten lukion jälkeen. Mikäs sen estäisi.

Hae:

Lukion tokalla luokalla päätin hakeutua amikseen. Näytin keskisormea vanhalle koululleni ja päätin että tästä se lähtee. Pääsin, ja kolme vuotta siitä olinkin sekä ammattitutkinnon että lukion loppuun käynyt nuori, joka haa-

veili edelleen kuvataide-alasta, neroudesta ja rikkauksista mutta oli kylläkin jo luopunut haaveista fyysikon ja keksijän urasta. Tämä ei ole este vaan hidaste!

Kokeile:

Vuoden työskenneltyäni ja kaksi vuotta hakeuduttuani yliopistoon kauppatieteitä lukemaan, heitin hommalla vesilintua itku kurkussa ja painelin lukemaan kuvataidetta Joutsenon Opistoon. Haave kuvataiteesta nosti taas päätään. Ei rikkauksillakaan kai niin väliä, jos saisi vaan maalata. Sain olla oma itseni ja tulin rohkeammaksi.

Kompastu:

Elämä heitti häränpyllyä ja päädyin *Keravalle*. Haut kuvataiteilijaksi tai taidealoille eivät tuottaneet tulosta paitsi ammattikoulun jatkolle ammattikorkeaan. Totesin että nääh, ehkä

joskus myöhemmin. Muutin Joensuuhun, ilman ystäviä, uuden mieheni kanssa ilman koulu- tai työpaikkaa. *Idiootti* sanoin. Mitä se tämä nyt muka on. Ei lapsuuden suunnitelmani näin kuuluneet mennä. Tässäkö se seinä tuli vastaan?

Löydä:

Vuoden työttömyyden jälkeen hain vain arvalla yliopistoon. Kulttuurintutkimus, mikä alalienee. Taiteensosiologia, mitä sekään on. Ei edes googlesta löydy. (Hyppäsin tiikerin loikalla kuitenkin mieheni päälle, kun sain sisäänpääsypaperit. Oli se ihme. 3 hakuvuoden jälkeen.)

Onnistu:

Fuksina päädyin ainejärjestöön hommiin. Kolmantena puheenjohtajaksi. Suoritin 100 noppaa joka vuosi. Valmistuin kandidiksi ja osallistuin yliopiston toimintaan. Kävin burnoutin partaalla ja opettelin uuden työskentelytavan. Aloin epäillä aiempia haaveitani. Olin muutenkin muuttunut. Ei minusta tullut fyysikköä, eikä ainakaan vielä taiteilijaa.

Mutta tuli minusta ylioppilaskunnan hallituslainen, melkein maisteri ja parempi minä.

Aloitin haaveista, kävin useaan otteeseen pohjalla, mutkien kautta vähintään joka opin-totasolla kääntymässä, rakastuin päätä pahkaa alaan, jota ei löydy edes googlesta, tapasin uusia ystäviä, opin uutta ja ylitin itseni. Ja mitään näistä en olisi uskonut tapahtuvan, jos minulta olisi kysytty asiaa lukion alkaessa, eikä vielä sen päättyessäkään.

Ja mitä tästä sekoilusta voisi muut oppia?

Hae ja pyri hyvä ihmisen tekemään sitä mikä tuntuu hyvältä. Ehkei se tunnu enää vuoden päästä, mutta ei sillä ole väliä. Tärkeintä on se miltä se tuntuu juuri nyt. Haaveile, hae, kokeile, kompastu, löydä ja onnistu.

Tsemppiä valintojen kevääseen! Nähdään syksyllä!

*Emmi Rajavuori
Nefa/ISYY/Kopo/
järjestötorakka*

Peruttu

Peruttu. Suljettu. Siirretty. Näitä sanoja tulee vastaan nyt joka paikassa. Sanoja, joita ei kukaan suomalainen ole varmasti eläessään nähnyt samaan aikaan yhtä paljon kuin nyt. Ne ovat uusi normaali. Ainakin jonkin aikaa. Kukaan ei vaan tiedä kuinka kauan. Epänormaalista on tullut normaalia. Tai ainakin täytyisi tulla. Mutta miten? Ja näin nopeasti? Vasta äsken kuuntelimme, kuinka jossain kaukana on käynyt jotain. Kauhistelimme sitä, kaikkia niitä ihmisiä. Emme kuitenkaan voineet sydämissämme uskoa, kuinka voimakkaasti se iskisi meihinkin. Jotkut ehkä, mutta en minä. Ei tällaista tilannetta voi kukaan ennalta kuvitella, ei ainakaan halua. Sitä kuvittelee olevansa jotenkin koskematon. Että ei meille käy noin, se on vain jossain tuolla kaukana. Ei siitä minulle tule ongelmaa. Mutta tällä kertaa olin todella väärässä. Tällä kertaa olemme kaikki saaneet kokea oikein toden teolla, kuinka me kaikki olemme itse asiassa yhtä. Emme ole erillään, vaan yhdessä. Kaikki olemme yhteydessä toisiinsa joka päivä, lukemattomilla tavoilla. Sitä ei vaan osaa ajatella ennen, kun tilanne on toinen. Mitään, mitä teemme normaalissa arjessamme emme ajattele mitenkään ihmeellisinä. Ne vain ovat. Ne ovat niitä pakollisia asioita, joita meidän on pakko tehdä joka päivä, jotta voimme jatkaa elämistä. Käydä töissä, koulussa, nähdä ystäviä, sukulaisia, harrastaa. Ne ovat normaalia elämää.

Mutta eivät enää. Normaali on nyt suljettu ja vain epänormaali on enää avoinna.

Nyt saamme kokea, millaista epänormaali onkaan. Näin alkuun ei ainakaan helppoa, vaan kaikkea muuta. Se on kaiken miettimistä ainakin kahteen kertaan. "Menisinkö tänään...ai niin." Enpä menekään. Pysynpä tänäänkin kotona. Se on todella kummallista, miten ihmismieli toimii tällaisissa tilanteissa. Silloin kun pitäisi lähteä ja saisi lähteä, silloin ei tee mieli lähteä. Mutta silloin kun meneminen on kielletty, on vaikea ajatella mitään muuta. Etenkin, kun ainoa

kotona pitävä tekijä on toistaiseksi vain terve moraali, toisen ihmisen terveyden laittaminen oman edun edelle. Se kuulostaa noin sanotuna todella pieneltä ja mitättömältä. Että kyllähän minä voi ottaa ja lähteä, jos en nyt tänään jaksakaan olla niin moraalisesti oikeassa, vaan mieluummin teen jotain kivaa kavereiden kanssa.

Tässä siis olettaen, että kaveriporukassa on yli 10 ihmistä.

Mutta takaisin asiaan. Miten siis elää normaalisti, kun kaikki ympärillä muuttuu yhä epänormaaliemmaksi. Ei se helppoa ole kenellekään. Jos ei muuten, niin oma mieli saattaa tehdä, jos jonkinlaisia tepposia, ylilyöntejä, ahdistusta... En usko, että kukaan voi niiltä täysin välttyä. Mutta juuri siksi se ei haittaa. Olemme kaikki samassa veneessä. Olemme yhdessä hämmentyneitä, eksyksissä pimeässä. Mutta onneksi on aina ihmisiä, jotka haluavat auttaa, ihmisiä, joiden puoleen kääntyä. Jos ei nyt fyysisesti niin sitten puhelinoiton kautta tai sosiaalisessa mediassa. On helpottavaa tietää, että on ihmisiä, jotka tekevät kaikkensa, jotta voittaisimme.

Ja että meillä on kerrankin tilaisuus oikein kunnolla olla yhdessä läheistemme kanssa. Koskaan ei meille ole tarjottu näin hyvää hetkeä, oikein tarjottimella.

Ei ehkä hopeatarjottimella, mutta hopeareunuksisella tarjottimella.

Nyt on maailman oivin hetki osoittaa, että osaamme ajatella muitakin kuin vain itseämme, vaikka sekin on erittäin tärkeää. Nyt kun kaikki ympärillä tuntuu olevan sekaisin, epäselvää, epänormaalia, täytyy muistaa pitää tiukasti kiinni niistä, mitkä tuntuvat edes vähän normaaleilta. Jotka ovat millä tahansa tavalla osa sitä omaa normaalia elämää. Tällaisessa tilanteessa niistä pienistäkin asioista tulee todella suuria ja merkittäviä. Niistä tulee tämän epänormaalin elämän tukipilareita, joihin on turvallista nojata, kun mikään muu ei tunnu ympärillä kestävän. Mutta ne kestävät, kovemmatkin myrskyt. Pidä niistä kiinni, älä unohda niitä. Älä unohda itseäsi, vaikka nyt muita

tuleekin ajatella ensin.

Ehkä voisi sanoa, että tämän hetken tärkein sana on huolehtiminen. Huolehditetaan itsestämme. Huolehditetaan muista. Huolehditetaan, että selviämme kaikki tästä, jotta pian näemme taas muitakin sanoja, kuin peruttu, suljettu, siirretty. Toivotaan parempaa huomista. Avointa ja vapaata huomista.

Anna Arkko

Kulttuuri on yksi koronan suurimmista kärsijöistä

Käynnissä oleva koronavirus-tilanne on iskenyt lujaa myös suomalaiseen yhteiskuntaan ja talouteen. Kalenterit ovat itse kullakin tyhjentyneet koko keväältä tyystin ja lomautuksia ja irtisanomisiakin on jouduttu näkemään hurjat määrät. Valmiuslain ja sen myötä kokoontumisrajoitusten astuttua voimaan maaliskuun puolessa välissä yleisötapahtumat peruuntuivat yksi kerrallaan, mukaan lukien kaikki kulttuurialan tapahtumat. Omakin keikkakalenteriini tyhjeni kertalaakista ainakin heinäkuulle saakka ja kukaties vaikka tilanne jatkuisi vielä senkin jälkeen.

Meille mitä rakkain kulttuuriala on monien muiden ohella yksi tilanteessa kärsivistä osapuolista. Lähes jokainen kulttuurialan ihminen on tällä hetkellä joko tyystin työttömänä tai vähintäänkin erittäin poikkeuksellisessa (työ)tilanteessa. Esiin-

tyvät taiteilijat elävät joko hyljaisuutta tai tekevät minkä voivat erilaisten etäyhteyksien välityksellä. Monet artistit ovat tuoneet uutta musiikkia nettiin kaikkien kuultaville ja esimerkiksi suomalaisissa kaupunginorkestereissa on keksitty tuoda someen joko pienten kamariyhtyeiden esityksiä tai muusikoiden harjoittelutervehdyksiä. Poikkeuksena Joensuun kaupunginorkesteri, joka on asetettu lain silmissäkin kyseenalaiseen työkieltoon, sillä kaupungin päättäjien mielestä konserttien peruunnuttua ei muusikon tarvitse harjoitella. Paskapuhettahan se on, sen nyt tietää jokainen, joka touhusta vähänkään mitään ymmärtää.

Onneksi kuitenkin musiikkioppilaitokset jatkavat koulujen tapaan opetusta etänä, joten uusien soittoniekkojen kasvatusta ja koulutus ei pysähdy ja vaarannu. Koulujen tapaan

myös soiton- sekä musiikin hahmotusaineiden opettajat ovat pikavauhtia siirtäneet opetuksensa erilaisten etätyövälineiden päähän ja päivittäin haeskellaan esimerkiksi parhaita välineitä siihen, että soiton ja laulun soundi kärsisi päivä päivältä vähemmän bittiavaruudessa. Tätä kirjoittaessani oma äitinikin on toisella puolella taloa työhuoneessa opettamassa musiikin teoriaa lapsille Google Meetin kautta. Melkoisen digiloikan eteen on äiteekin joutunut, mutta hyvin sujuu jo. Hänelle tosin piti ostaa satulatuoli, kun ei selkä kestä enää tätä päivittäisen istumisen määrää...

Jos sinulla on liput konserttiin tai teatteriin, mieti hetki, voisitko sittenkin jättää vaatimatta rahat takaisin tai kenties siirtää lippua uuteen ajankohtaan. Niin voit tukea taiteilijaa tässä ajassa, jossa monen toimeentulo on vaakalaudalla. Vaikka konsertti- tai festarilippu on asiakkaalle kulutusta, esiintyjälle se on palkka. Se unohtuu meiltä helposti. Opiskelijat ovat Kelan luvalla saaneet huokaista helpotuksesta opintorahan suhteen, joten mietitäänhän kaksi

kertaa, ennen kuin vaadimme lippurahat takaisin.

Anniina Peltonen

Mikä sinusta tulee isona?

Niin mikäs minusta nyt tuleekaan, pieni humanisti pohtii suu mut-russa.

Tuon kysymyksen pikkuinen humanisti kuulee jok'ikisissä sukujuhlissa insinöörisediltä ja opettajatädeiltä.

- "Meillä voi opiskella mediakulttuuria ja viestintää, antropologiaa, sukupuolentutkimusta, kirjallisuutta ja etnomusikologiaa sekä taiteensosiologiaa. Itse opiskelen antropologiaa ja sukupuolentutkimusta" Pieni humanisti sopertaa.

- "Jaa a. Mitä ihmettä tuollasillakin aloilla tekee. Sukupuolia on kaksi ja mitä ihmeellistä niissä vanhoissa luissa on. Rahantuhlausta sanon minä" Insinöörisetä röhöhtää ja jatkaa: "Oisit ees ottanut ton viestinnän, ois varmaan ees jotakin töitä tarjolla".

Insinöörisedän jatkaessa öyhöttämistään pieni humanisti huomaa aprikoivansa, että mitäs hän onkaan tehnyt tässä viime vuosina. Muutama essee on tullut ainakin kyhäiltyä. Kaipa se mukikin välillä maittoi. Opintolainaa on onneksi vielä. Tuleekohan tästä koskaan mitään.

Ja niin digitalisaatio koittaa ja hajaseutujen koulut lakkautetaan.

On taas aika sukujuhlien.

Pieni humanisti on varttunut ja tämä hymyilee.

salvo honoris titulo

Elokuvahaastemietteitä

Finnkinon leffahaaste

Katso

Katsottu elokuva

- ☐ elokuva, joka on IMDb TOP 250 -listalla
- ☐ elokuva, joka on osa trilogiaa
- ☐ elokuva, joka kestää vähintään 3 tuntia
- ☐ elokuva, joka kestä alle 1,5 tuntia
- ☐ romanttinen komedia
- ☐ kotimainen elokuva
- ☐ musikaalielokuva
- ☐ mustavalkoinen elokuva
- ☐ elokuva, joka perustuu kirjaan
- ☐ elokuva, joka ei tapahtu Maassa
- ☐ animaatioelokuva
- ☐ kauhuelokuva
- ☐ jokin Bond-elokuva
- ☐ elokuva, joka perustuu tositapahtumiin
- ☐ naisohjaajan elokuva
- ☐ teinielokuva
- ☐ lempinäyttelijäni tähdittämä elokuva
- ☐ parhaan ystäväni lempielokuva
- ☐ syntymävuotenani julkaistu elokuva
- ☐ lapsuuteni lempielokuva
- ☐ elokuva, joka itkettää
- ☐ elokuva, jonka "kaikki" ovat nähneet - paitsi minä

Finnkino julkaisi maaliskuun puolessa välissä koronakotoilun ajaksi elokuvahaasteen. Mikäli et ole vielä törmännyt siihen, löydät ohesta kategoriat ja voit alkaa katsoa niihin sopivia elokuvia omaa tahtia. Itse katson paljon elokuvia muutenkin ja nyt koronakotoillessa siihen on vielä enemmän aikaa. Finnkinon haaste innosti minut keksimään, minkä vielä näkemättä olevan elokuvan keksisin kuhunkin kategoriaan. Haastetta suorittaessa tuli katsottua paljon elokuvia, jotka ovat pitkään olleet katsottavien listallani. Tässä mietteitä muutamista haasteeseen katsomistani elokuvista.

Elokuva, joka perustuu kirjaan: Orlando (1992)

Kirjallisuuden opintojen Länsimaisen kirjallisuuden klassikot -kurssillakin luettu **Virginia Woolfin** romaani *Orlando* on taipunut ysärillä draamaelokuvaksi. Yläluokkaan kuuluva Orlando (**Tilda Swinton**) elelee vuosikymmeneltä toiselle. Hänen monipuolista uraansa ja olemustaan seurataan 1600-luvun

alusta 90-luvulle saakka. Välillä Orlando on mies, välillä nainen ja hänen kiinnostuksen kohteensa vaihtelevat runoudesta politiikkaan ja seurapiirielämään.

Orlando tekee fiksuja huomioita naiseudesta ja sukupuolten erilaisista sosiaalisista statuksista halki historian. Woolfin romaanin tuntien, tämän on täytynyt olla todella hankala elokuvaksi sovitettava. Ohjaaja **Sally Potter** kuitenkin onnistuu hyvin erityisesti ajan fragmentaarisuuden kuvaamisessa ja elokuvassa on myös paljon omalaatuista huumoria.

Tilda Swinton on Orlandona upea ja mystinen sekä tapansa mukaan kameleonttimainen muuntautuja. Käsikirjoituksellisista syistä Orlando hahmona tuntuu etäiseltä, vaikkakin on varmaan koko elokuvan pointti, että hän tuntuu neutraalilta ja monelta ihmiseltä samaan aikaan. Elokuva kokeumuksena oli kuitenkin melko etäännyttävä. Puvustus puolestaan on upeaa ja yksityiskohtaista. Ajan kulumisen voi nähdä pelkästään vaatteita katsoessa, sillä muodin muuttumisen näkee selkeästi.

Orlando löytyy katsottavaksi esimerkiksi Blockbusterista.

Mustavalkoinen elokuva: Onibaba - Tappajat (1964)

Draamakauhuelokuva *Onibabassa* anoppi ja miniä keplottelevat elantoaan maissipellossa asuesaan, samalla kun sotaa käydään jossain kaukana. Heidän saatuaan tiedon perheen miehen kuolemasta, näyttää elämä synkältä. Nuoremmalla naisella on suhde naapurinsa kanssa, eikä anoppi tykkää tästä. Anoppi kohtaa mystisen samurain, joka pitää kummallista naamaria, ja päättää säikytellä miniäänsä naamarilla kohtalokkain seurauksin.

Buddhalaiseen kertomukseen pohjautuvan *Onibaban* alkuasetelma on melko yksinkertainen, mutta tarina on kiinnostava. Japanilaisesta mytologiasta on kiinnostavaa oppia tapahtumien eskaloituessa vähitellen, vaikkakin tarinan kertominen on paikoin hieman toisteista ja

hidasta. *Onibaba* luottaa enemmän tunnelman luomiseen. Luulen, että tapa, jolla *Onibaba* kuvaa naisen seksuaalisuuden aihetta ja vapautta, on ollut ilmestymisaikana edistysellinen.

Elokuva sijoittuu täysin maissipeltoon, joka miljöönä on näyttävä ja tekee tapahtumista entistä jännittävämpiä. Mustavalkoisuus lisää elokuvan tunnelmaa ja visuaalisuus muutenkin on upeaa, erityisesti valaistus, lähiotokset ja päämotiivi, naamari. Kaikesta huolimatta *Onibaba* jätti hieman kylmäksi.

Onibaba löytyy katsottavaksi esimerkiksi Blockbusterista.

Elokuva, joka itkettää: Kapernaum - Kaaoksen lapset (2018)

12-vuotias Zain asuu Libanonissa köyhän perheensä kanssa Beirutin slummeissa. Zain etsii parempaa elämää ja ystävystyy muiden kurjissa oloissa elävien kanssa. Pikkusiskon koettua kauhean kohtalon, Zain nostaa vanhempiaan vastaan syytteen

lapsen saattamisesta maailmaan, jossa selviytyminen on taistelua.

Kapernaum todellakin näyttää monin tavoin, miten pienten lasten selviytyminen on taistelua. Elokuva on todella surullinen, silmiä avaava ja koskettava. Se tekee vihaiseksi siitä, miten asiat monissa paikoissa maailmaa ovat. Kuitenkin elokuva vihjaa, että kurjuudenkin keskeltä on saavutettavissa ihmisyyttä, toivoa ja hyviä ihmisiä. Tässä on elokuva, joka jokaisen tulisi nähdä mennäkseen oman mukavuusalueensa ulkopuolelle oppiakseen maailmasta ja siitä, millaista kamppailua elämä kurjissa oloissa on.

Amatöörinäyttelijöiden näyttelytyö, **Nadine Labakin** ohjaustyö ja **Christopher Aounin** kuvausjälki ovat upeita ja realistisia niin että *Kapernaum* tuntuu lähes dokumentaariselta. Välillä unohtaa katsovansa elokuvaa, sillä tarina ja kertomistapa ovat niin mukaansatempaavia. *Kapernaum* käsittelee todella isoja asioita, kuten lasten kurjuutta, lapsiavioliittoja ja lapsen kuolemaa, mutta onnistuu pitämään monitahoisen paketin kasassa hyvin.

Kapernaum löytyy katsot-

tavaksi esimerkiksi Blockbustesta ja Viddlasta.

Naisohjaajan elokuva: *M* (2018)

Laulajana paremmin tunnetun **Anna Erikssonin** esikoisohjaus *M* käsittelee muun muassa seksuaalisuuden ja kuoleman yhteyttä. Erikssonin itse näyttelemä päähenkilö *M* on saanut inspiraationsa *Marilyn Monroesta* ja toimii näiden suurten teemojen symbolina.

M on rohkea, kokeellinen ja lynchmäinen. Elokuva sivuaa tabuaiheita, kuten eläimiin kohdistuva väkivalta, naisen seksuaalisuus ja naiskehon esineellistämisen. *M* näyttää visuaalisesti hienolta ja siinä on hienoja levottomia värejä sekä kaksoisvalotuskohtauksia. Elokuvassa on myös paljon kohtauksia, jotka kestävät liian pitkään, eikä mitään tapahdu. *M* onnistuu olemaan todella mystinen, synkkä ja karmiva, sillä siitä ei oikein saa otetta, ja on vaikea hahmottaa mitä tapahtuu elokuvan juonettomuuden takia. Kokemus

on unenomainen ja elokuva toimii enemmän alitajuntaisella, temaattisella tasolla. Elokuva sanoo paljon seksuaalisuudesta, naiseudesta ja naiskehon riistosta, mutta kaikesta siitä en itse saa otetta.

Miia Hartikainen

Levy-Eskot on kuollut – eläköön levykaupat!

Helmikuussa nähtiin yhden aikakauden loppu Joensuussa, kun pitkäaikainen musiikkikulttuurin keidas Levy-Eskot sulki ovensa viimeistä kertaa.

Asialla ei ollut tällä kertaa eräs COVID-19 niminen virus, vaan syyllinen oli se vanha tuttu: verkkojakelu. Internetin valtakaudella tapamme kokea musiikkia on käynyt luultavasti suurimman murroksen sitten musiikkitalenteen keksimisen. Häviöllisten pakkausalgoritmien kuten MP3-formaatin arkipäiväistyminen ennen vuosituhannen vaihdetta oli omiaan ajamaan vapautusta fyysisistä julkaisuista, johon musiikkiteollisuuden tuotonhankinta perustui miltei vuosisadan.

Nykyään ihmisen ei tarvitse edes omistaa levyä tai toivoa paikalliselta radiolta kuunnellakseen tiettyä raitaa, pääasiassa kaikki on suoratoistettavissa Internetin kautta parilla klikkauksella. Ihmisillä on

vaihtoehtona suoratoistopalvelut koko maata kattavien mediasynergioiden omistamien radiokanavien sijaan.

Vaikka surullistahan se on minun kaltaiseni levykeräilijän kannalta, se ei muuta niitä kuuluisia tosiasioita: levykaupat fyysisinä kaupankäynnin tiloina ovat olleet ahdingossa tämän murroksen alla, koska niiden taloudellinen elinehto lähtee siitä, että fyysisiä musiikkitalenteita saadaan myytyä.

Siitä huolimatta vielä löytyy asiakaskuntaa, joka kokee fyysisen kopion merkittäväksi osaksi musiikkikokemusta. Kansitaiteen suunnittelu, sommittelu ja kokonaisuus osa kokee olevan osana musiikin visuaalista identiteettiä ja täten vahvasti osana musiikkikokemusta. Joillekin tutustuminen johonkin levyyn tai musiikkilajiin alkoi nimenomaan lumoutumisesta kansitaiteeseen, joka puhuu omaa – tai samaa – kieltä

levykauppojen hyllyjen flaneeraajan kanssa. Musiikista tulee vahvasti omaa identiteettiä kuvaava tekijä. Asiakkaiden ja kauppojen on siis löydettävä toisensa. Levykaupat reagoivatkin tähän erikoistumalla entistä enemmän asiakkaidensa mieltymyksiin, ja tästä on seurannut vinyylikauppojen ilmestyminen ainakin Helsingissä.

Osasyynä on ollut vinyylilevyn renessanssi, jossa CD-levyjen aikakaudella vanhentuneeksi tuomittu teknologia on noussut alan harrastajien kautta taas merkittäväksi mediaksi, jolle kehitellään uusia teknologisia innovaatioita. Syitä on esitetty siihen, oli se sitten nostalgia tai muu, mutta vinyylilevyjen mukana tuleva isompi kansitaide on yksittäinen mutta ei täysin merkityksen elementti.

Fyysiset musiikkitalenteet itsessään eivät ole kadonneet minnekään. Nykyäänkin tehtaissa tuotetaan jopa C-kasetteja hipstereille kerättäväksi, ongelmaksi on nykyään noussut lähinnä hupeneva rakennusmateriaali. Eri fyysisten medioiden tuomat teknilliset rajoitteet ovat useimmiten luoneet ne raamit, joiden ympärille musiikkia on

sommiteltu. Esimerkiksi vinyylilevyjen kaksi soitettavaa puolta ovat toimineet kulttuurisesti eräänlaisina laadullisina merkit-sijöinä: A-puolella on levytyssesioiden priimakama, B-puolella tekotaiteellista paskaa, josta joku saattaa inspiroitua luomaan uutta ja ennenkuulumatonta.

On tosin hyvä tiedostaa Sturgeonin laki: noin karkeasti 90% kulttuurisesta tuotannosta on subjektiivisella tasolla kulttuurisesti mitäänsanomatonta, ja vanhojen fyysisten julkaisujen kohdalla tähän aikaan säilyneet ovat arvotettu säilyttämisen arvoiseksi.

Mitenkä luonnonystävällistä touhua levyjen ja kasettien teko ja soittaminen oikein on? Onko suoratoisto sen parempi, kun ajattelee koneiden ja palvelimien sähkönkulutusta? Pitäisikö vain kaivaa akustinen kitara jostain ja rämpyttää luonnon ja maailmanrauhan puolesta?

Palatakseni takaisin albumiin: digitaalisessa ympäristössä sen luonne muuttuu entisestään. Ennen vanhaan, kun levy painettiin ja päästettiin kaappoihin, asiakas osti itselleen kopion, jota levy-yhtiöt eivät pystyneet saamaan takaisin.

Vaikka sinulla ei ollut oikeuksia kyseisiin sävellyksiin, sinulla oli omistusoikeus kyseiseen fyysiseen kopioon. Nykyään albumit voivat saada joko artistien tai levy-yhtiöiden toimesta videopelien tapaan päivityksiä, jotka tekevät niihin muutoksia. Hyvänä esimerkkinä tästä ilmiöstä on rap-muusikko Kanye Westin *Life of Pablo* -albumi, johonka artisti lisäili julkaisun jälkeen uusia lyriikoita ja sääti miksausta uudelleen. Tämä ei ole mitenkään ennenkuulumatonta; joskus uudelleenjulkaisuista vedettiin pois tai miksaattiin uudeleen raitoja, mutta digitaalisessa alustassa musiikkitalenteet vielä ”elävät”.

Jos joku suuruudenhullu artisti päättää lisätä joka helvetin raitaansa lehmänkelloja, mistä hemmetistä minä kaivan ne varhaisemmat lehmänkellottomat versiot tässä uudessa uljaassa musiikkimaailmassa? Missä toteutuu kuluttajansuoja?

Mutta onko levykaupoilla tulevaisuutta? Spotifyn kaltaisten suoratoistopalvelujen puristuksessa musiikista maksaminen tuntuu varmaan valtaosalle suorastaan omituiselta ajatukselta. Konsertti on yksi

alue, jossa se vielä hyväksytään – siinähan kuitenkin maksetaan siitä, että nähdään ja kuullaan hetkellisesti ainutlaatuinen musiikillinen performanssi rahallista korvausta vastaan.

Suoratoistojen kohdalla tekijänpalkkiot ovat minimaalisia, yhdestä soittokerrasta saatetaan maksaa sentin tuhannesosa. On siten ymmärrettävää, että ihmiset ovat etsineet vaihtoehtoa, ja alustakapitalismin mukaisesti kysyntään ovat vastanneet Bandcamp-sivuston kaltaiset palvelut, jonka kautta muusikot ja pienet levy-yhtiöt myyvät virtuaalisissa kivikaupoissaan esikuunneltavia tuotoksiaan. Sentin sadasosien sijaan levyjä tarjotaan ostettaviksi joko ilmaiseksi tai tiettyyn minimihintaan, jota voi suoratoistaa tai ladata musiikkitiedostoina palvelun kautta. Erikoisuutena asiakkaat saavat maksaa enemmän kuin tietyn minimimäärän levyistä ikään kuin tippinä.

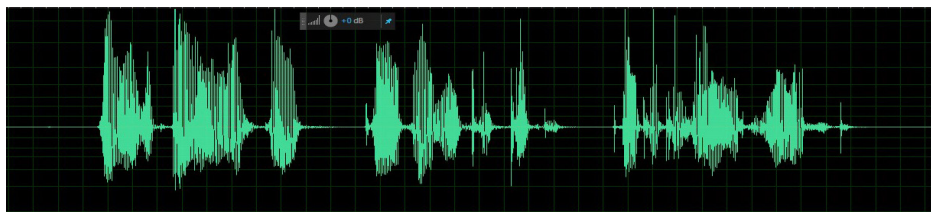
Palvelu toimii ottamalla oman osansa kaupoista, mutta artisteille jää siitä huolimatta käteen enemmän rahaa kuin jos turvautuu suoratoistopalvelujen ansaintamalleihin, jossa vain todella suositut artistit keräävät

potin. Tämä ansaintamalli on johtanut osaltaan siihen, että puhutaan ”spotify soundista”; musiikista, joka on räätälöity pitämään kuuntelijoiden mielenkiinnon yli maagisen 30 sekunnin rajan, minkä jälkeen sentin tuhannesosa rekisteröidään artistille. Talouden alarakenteet vaikuttamassa ylärakenteisiin, sanoisi vanha kommariparta Marx.

Voidaan sanoa että levykaupat eivät sinällään ole katoamassa, ne vain ovat hiljalleen muuttamassa muotoaan digitaalisessa ympäristössä. Albumit ja singlet tulevat vielä elämään omaa elämäänsä kulttuurisina käsitteinä, formaatit vain kehittyvät teknologisten kehitysten myötä. Ja musiikki itse tulee muuttumaan formaatin mukana.

Juhana Uttu

Älkööt peljätkö! – Kyllä se kandi luonnistuu

Usein meidän alallamme kandia (ja miksei graduakin) pidetään suurena hirviönä, jota vältellään mahdollisimman kauan. Tämä on kuitenkin aivan turhaa. Ei sitä kandia kannata liikaa stressata, se on kuitenkin vain yksi työ muiden joukossa. Apua sen tekemiseen saa varmasti ihan jokaisessa vaiheessa, täytyy ottaa vain se kuuluisa ensimmäinen askel ja kysyä. Haluan jakaa tässä artikkelissa hieman omia kokemuksiani kandidaattitutkielman tekemisestä mahdollisimman avoimesti ja toivottavasti vähentää siten siihen mahdollisesti liittyviä pelkoja.

Kaikki alkaa ideasta. No mistä sellaisen sitten saa? Melkeinpä mistä tahansa. Helppoa on lähteä liikkeelle esim. omista harrastuksista tai mielenkiinnon

kohteista. Toinen vaihtoehto on kiinnittää huomiota johonkin ilmiöön omassa elämässä. Näin kävi itsellenikin.

Olin toissa kesänä rannalla viettämässä lämmintä kesäpäivää ja näin ryhmän tyttöjä. Tytöt saapuivat rannalle useiden laukujen kera. Tytöt ottivat monia kuvia eri kulmista lampea vasten. Kuulin tyttöjen pohdiskelevan ääneen myös sopivaa kuvausta ottamilleen kuville. Näitä olivat mm. *"Kesän paras päivä"* ja *"Auringonottohetki muijien kaa"*. Kuvaukset jatkuivat lähes parin tunnin ajan. Vuoron perään yksi tytöistä oli kuvattavana ja muut huutelivat ohjeita, miten kuvassa tulisi olla. Lopulta tytöt saivat kuvaukset tehtyä ja lähtivät pois rannalta. Jäin pohtimaan, mitä juuri tapahtui. Siinäkö oli hei-

dän kesänsä paras päivä? Tuon päivän tapahtumistani sain ideani tähän tutkimukseen. Päätin tutkia ilmiötä, jossa otetaan ns. täydellisiä Instagram-kuvia.

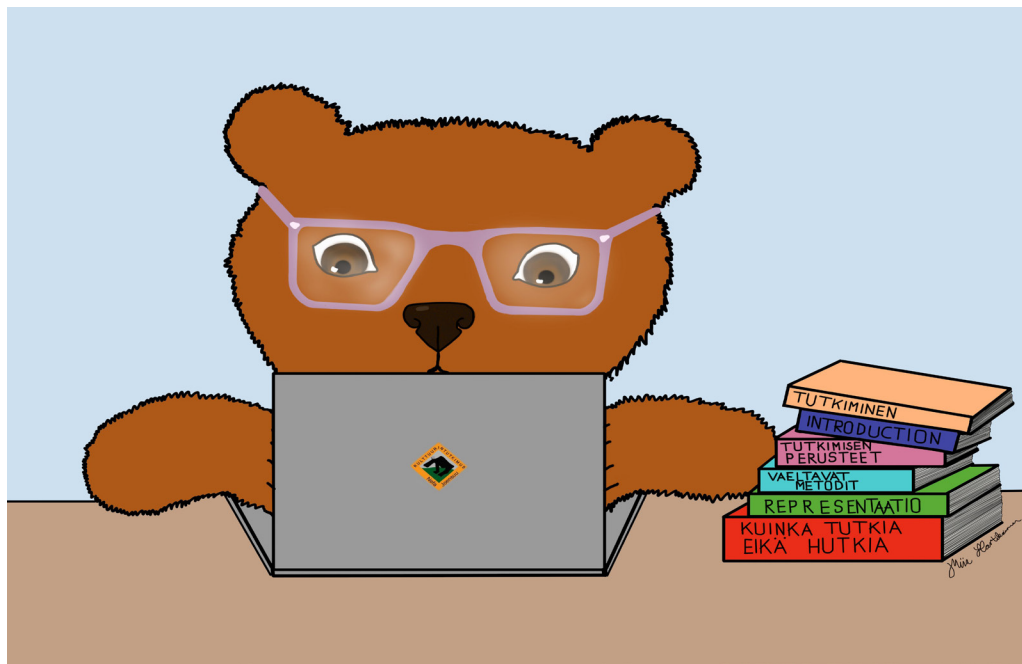
Idea kandia varten voi tulla vastaan siis ihan vahingossakin. Seuraavaksi se tuleeikin muuttaa tutkimuskysymyksen muotoon. Tätä voi pähkäillä itseksensä tai kysyä vaikka kaveriltakin neuvoa-antavaa. Itse juttelin muiden kulttuurintutkimuksen opiskelijoiden kanssa ilmiöstä ja heiltä sain monia hyviä ideoita, miten aihetta voisi lähestyä. Muistetaan siis tukea ja auttaa aina toisiamme!

Aluksi minulla oli todella monia kysymyksiä, joihin halusin kuollakseni saada vastauksen ja sitä ei tarvitse pelästyä. Kannattaa miettiä, mikä niistä tuntuu sinusta mielenkiintoisimmalta. Lopulta kysymyksestäni muodostui: *"millaisia ovat täydelliset Instagram kuvat ja mikä niiden rooli on käyttäjien elämässä"*. Lopullisen muodon tämäkin kysymys sai vasta itse kirjoittamisvaiheessa eli kaikki ei tarvitse olla mietittynä heti alusta lähtien. Tässä vaiheessa etsin, onko tätä ilmiötä tutkittu aiemmin. Samanlaisia tutkimuk-

sia ei kuitenkaan löytynyt, mutta Instagramia koskevia tutkimuksia oli puolestaan paljon.

Seuraavaksi rupesin pohtimaan, kuinka voisin saada vastauksen kysymykseeni. Halusin kuulla tästä ilmiöstä suoraan sen harjoittajilta, joten päädyin haastattelujen tekemiseen. Monia muitakin tapoja tässä olisi voinut myös hyödyntää, mutta päädyin haastatteluihin sen takia, että halusin keskustella asiasta ja esittää mahdollisia lisäkysymyksiä keskustelun lomassa. Haastattelujen suunnitteleminen oli mielenkiintoista puuhaa ja niiden suunnitteluun sekä tutkimuseettisiin kysymyksiin käytin paljon aikaa. Yritin pohtia mahdollisimman hyviä teemoja, joihin kuvienottajien olisi mielekästä vastata. Tämä ei ollut mitenkään helppoa, mutta sain ohjaajaltani sekä muilta mediakulttuurin opiskelijoilta todella hyviä neuvoja.

Haastattelujen suunnittelun jälkeen, piti sitten löytää itse haastateltavat. KÄÄK, ajattelin. *"No ei se hätä ole tämän näköinen, se on pieni ja punainen"*, tapasi sanoa alakoulun luokanvalojani. Kysyin jälleen neuvoa ohjaajaltani ja muilta opiskelijoilta. Li-

säksi yliopistollamme on valmis pohja tutkimustiedotteisiin, mitä voi hyödyntää haastateltavien hankkimisessa. Päädyin laittamaan eri somekanaviin haastattelukutsua ja sain pian monia yhteenottoja. Näistä halukkaista valitsin haastatteluihin lopulta neljä ihmistä.

Haastattelujen toteuttaminen jännitti etukäteen, sillä minulla ei ollut mitään käryä, mitä on edessä. Alkujännityksen jälkeen haastattelu meni kuitenkin oikein hyvin ja siitä tuli keskustelunomainen tilanne. Aivan niin kuin toivoin. Pienin jännitys eittämättä parantaa vaan suoritusta. Loput haastattelut

eivät sitten jännittäneet enää ollenkaan. Haastatteluiden toteutuksesta tulikin oikein mukava tilanne haastattelijalle ja toivotavasti myös haastateltaville.

Aineisto on nyt kasassa, jes! Mitäs sitten? Sitten se piti litteroida. O-ou, mites se tehdään? Arvaattekin varmaan jo mitä tein: KYSYIN. Litteroinnilla tarkoitetaan siis sitä, että haastattelut kirjoitetaan tekstiksi. Litteroituani aineiston kävin kiinni itse analyysiin, tuohon kandin fileet mignoniin. Analyysissa aineistostani pitäisi löytyä vastaus siis aiemmin muodostamaani tutkimuskysymykseen. Tähänkin on olemassa monia keinoja eli me-

todeja. Olin aiemmin miettinyt pitkään, että käyttäisin hyödykseni diskurssianalyysia, mutta päädyin lopulta teemoitteluun juteltuani vaihtoehtoistani ohjaajani kanssa.

Analyysissa kävin aineistoani läpi korostuskynällä merkkamalla kaiken, mikä oli mielestäni mielenkiintoista. Korostuksista kävi ilmi, että aineistostani nousee selkeästi esiin kolme eri teemaa: muistot, identiteetti ja vaikuttimet. Tämän jälkeen kävin jokaisen teeman vielä erikseen läpi korostuskynälle merkaten jälleen kaiken tutkimuskysymykseni kannalta olennaisen asian. Analyysi, check!

Sitten rupesin kirjoittamaan. Tutkimuskysymys ja aikaisempi tutkimus muodostuivat yhdeksi kappaleeksi. Tätä seurasi metodi ja aineisto sekä tutkimusetiikka. Nyt olikin jo johdanto kasassa. Seuraavaksi kävin analyysilukujen kimpuun. Ne etenivät täysin teemojen mukaan. Lähdin liikkeelle ottamalla haastatteluista suoran lainauksen ja analysoin sitä. Tätä toistin niin kauan, kunnes ensimmäinen teemani korostukset oli käyty loppuun. Sitten siirryin

seuraavan teemaan ja sama toistui. Näissäkin vaiheissa kysyin useamman kerran vinkkejä kavereiltani ja ohjaajaltani.

Kandin teossa on siis monia eri vaiheita ja pohdittavia asioita. Ei kannata niitä kuitenkaan suotta stressata, kaiken ei tarvitse olla alusta asti selvää. Kannattaa edetä rauhassa ja pyytää neuvoa, vaikkei sitä välttämättä tarvitsisi. Muiden ajatuksista voi saada itsellekin täysin uusia näkökulmia. Kandin teko tuskin onnistuu ilman yhtäkään haastetta tai estettä, mutta tällöin ei kannata jäädä maahan makamaan, vaan mennä täysillä niitä päin.

Haluan korostaa, että kaikkien tarinat ovat erilaisia ja yhtä oikeaa tapaa toimia ei ole olemassa. Toivottavasti tarinastani oli apua. Tässä vielä viimeiset vinkkini: Elämä on liian lyhyt pelkäämistä varten, menkää rohkeasti kohti uusia haasteita – Älkööt peljätkö!

Santhu Heikkonen

MP?

Mielipiteesi etäopiskelusta?

Aluksi ajattelin, että siirtyminen kokonaan etäopiskeluun ei tulisi paljoa eroamaan normaalisesta arjesta, koska meidän alalla opintoja tehdään muutenkin tosi paljon itsenäisesti. On ollut kuitenkin aika rankkaa, kun ei nää kavereita luennoilla tai pääse opiskelemaan kirjastolle tai kahvilaan. Kotona on myös paljon häiriötekijöitä ja opiskeluun on ollut välillä tosi vaikea keskittyä. Parin viikon etäopiskelun opettelun jälkeen opinnot sujuvat jo paremmin ja arkeen alkaa löytää taas oikeanlaista rytmiä. Opiskelijaruokaa on kyllä kaikkein eniten ikävä!

–Laura Väänänen

Ihan yhtä vaikeaa opiskelua kuin kaikki muukin opiskelu.

–Tyhjäätoimittaja

Huutista joka tuutista. Just best ku ei tarvii tehdä mitään :D

–\$acce

Etäopiskelu on lähtenyt sujumaan oikein hyvin, pienen alkukankeuden jälkeen. Propsit yliopiston henkilökunnalle nopeasta toiminnasta ja avusta kurssien kanssa.

–Setäopiskelija

Nefan jäseneksi liittyminen

Näin helposti liittyt Nefan jäseneksi

Nefan jäseneksi voivat liittyä kulttuurintutkimuksen pää- ja sivuaineopiskelijat sekä tutkijat. Kannattajajäseneksi voi liittyä kuka tahansa.

Maksa Nefan jäsenmaksu 15 euroa tilille FI25 4108 0010 9785 86. Kirjoita viestikenttään ”Jäsenmaksu”, koko nimesi sekä kotipaikkakuntasi.

Tervetuloa Nefan kokouksiin ja muihin tapahtumiin tapaamaan muita jäseniä ja viihtymään yhdessä.

Facebook ja sähköpostilista

Liity Nefan sähköpostilistalle ja Facebook-ryhmään Nefa-Joensuu. Näiden kautta saat tietoa tulevista tapahtumista kuten sitseistä, Makaronikerhosta ja illanvietoista.

Sähköpostilistalle liittyminen onnistuu yliopiston Office365- järjestelmässä etsimällä sieltä Nefa-Joensuun ryhmän ja liittymällä siihen.